

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Radana Malíka, JUDr. Milady Tomkové a Mgr. Jana Passera v právní věci stěžovatelky **A. V.**, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2006, č. j. 56 Az 188/2005 – 47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 31. 5. 2006, č. j. 56 Az 188/2005 - 47 zamítl návrh stěžovatelky ze dne 26. 4. 2006 na ustanovení zástupce v řízení o kasační stížnosti, kterou podala proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 3. 2006, č. j. 56 Az 188/2005 --27, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 16. 11. 2005, č. j. OAM-551/VL-10-ZA-03-2005 o neudělení azylu podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a neexistenci překážky vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že vyzval stěžovatelku, aby mu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy předložila vyplněný formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“ a sdělila, jakým způsobem a v jaké výši platí nájem ubytovateli či pronajímateli a jakým způsobem si opatřuje finanční prostředky na svou výživu a ošacení. Současně soud poučil stěžovatelku o tom, že svá skutková tvrzení musí doložit listinnými důkazy a že návrh na ustanovení zástupce bude zamítnut, nesplní-li tuto výzvu ve stanovené lhůtě. Uvedená výzva byla stěžovatelce doručena dne 11. 5. 2006. Stěžovatelka krajskému soudu zaslala toliko vyplněný formulář potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, v němž sdělila, že nemá příjmy z pracovního poměru nebo jiné výdělečné činnosti, že občas dostává pomoc od pravoslavné církve, a proto očekává veškerou pomoc od Českého státu. Stěžovatelka ale tato tvrzení neprokázala žádnými listinnými důkazy a navíc nesdělila, jakým způsobem a v jaké výši platí nájem ubytovateli

či pronajímateli a jakým způsobem si opatřuje finanční prostředky na svou výživu a ošacení. Krajský soud z uvedeného proto dovodil, že stěžovatelka dostatečně neprokázala, že jsou u ní dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, resp. pro ustanovení právního zástupce, a její návrh proto zamítl.

V kasační stížnosti podané proti tomuto usnesení krajského soudu stěžovatelka obsahově uplatnila důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajskému soudu vytkla, že kvůli špatné znalosti českého jazyka neměla možnost si prostudovat změny v azylovém zákoně. Zatím je bez práce, protože nemá ani právo být někde zaměstnána. Advokátovi sice zaslala materiály ohledně její žaloby proti ministerstvu, ale odpověď dosud nedostala. Z těchto důvodů proto očekává veškerou pomoc od Českého státu. Nyní se rodinná situace změnila, do Čech přijela její sestra, která ji poskytuje pomoc a platí za ubytování 3000 Kč. Důkaz však předložit nemůže, protože má sestra dovolenou. Současně stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal její kasační stížnosti odkladný účinek.

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se k této kasační stížnosti písemně nevyjádřilo.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnila stěžovatelka v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.

Podle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků.

Z ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. vyplývá, že první podmínkou pro ustanovení zástupce účastníka v řízení před soudem je předpoklad osvobození tohoto účastníka řízení od soudních poplatků. Druhou podmínkou je pak potřeba ustanovení zástupce k ochraně práv účastníka řízení. Z dikce citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že obě tyto zákonné podmínky musí být splněny současně.

Pokud jde o první podmínku, z obsahu spisu vyplývá, že krajský soud vyzval přípisem ze dne 9. 5. 2006 stěžovatelku, aby do 15 dnů ode dne doručení vyplnila a zaslala zpět tomuto soudu přiložený formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka bydlela u Mgr. P. na adrese P. 7, J. Z. 36, vyzval ji současně krajský soud, aby v téže lhůtě sdělila, jakým způsobem a v jaké výši platí nájem ubytovateli či pronajímateli a jakým způsobem si opatřuje finanční prostředky na svou výživu a ošacení a svá skutková tvrzení doložila listinnými důkazy. Stěžovatelka sice krajskému soudu zaslala vyplněný formulář, v němž uvedla, že nemá příjmy z pracovního poměru nebo jiné výdělečné činnosti, je nemajetná a občas dostává pomoc od pravoslavné církve, ale tato tvrzení neprokázala žádnými listinnými důkazy a navíc nesdělila ve stanovené lhůtě, a ani později, jakým způsobem a v jaké výši platí nájem ubytovateli či pronajímateli a jakým způsobem si opatřuje finanční prostředky na svou výživu a ošacení.

Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatelka neprokázala své majetkové poměry rozhodné pro posouzení jedné ze zákonných podmínek pro postup podle § 35 odst. 8 s. ř. s., kterým byl předpoklad osvobození tohoto účastníka řízení od soudních poplatků. Je tomu tak proto, že podle vyplněného „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“ je stěžovatelka bez finančních prostředků a zcela nemajetná, ale přes toto tvrzení však bydlí v soukromí v P. 9, P. 569, resp. na adrese u Mgr. P. v P. 7, J. Z. 36, kde musí za normálních okolností platit nájemné, zcela jistě v nezanedbatelné výši. Vzniká proto otázka, jaké jsou skutečné majetkové poměry stěžovatelky, která, ač bez finančních prostředků a nemajetná, bydlí v soukromí, kde musí platit nájemné. K tomu přistupuje i skutečnost, že určité finanční prostředky musí také použít i na svou výživu a ošacení. Pokud tedy stěžovatelka nesdělila, jakým způsobem a v jaké výši platí nájem ubytovateli či pronajímateli a jakým způsobem si opatřuje finanční prostředky na svou výživu a ošacení, neprokázala své majetkové poměry ve výše uvedeném smyslu. Krajský soud proto zcela důvodně zamítl její návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů pro účely řízení o kasační stížnosti, aniž se zabýval druhou zákonnou podmínkou, jíž je potřeba ustanovení zástupce k ochraně práv účastníka řízení.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že se nyní změnila její rodinná situace, neboť do Čech přijela její sestra, která jí poskytuje pomoc a platí za ubytování 3000 Kč. Toto tvrzení v době rozhodování Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti již nemá právní relevanci, protože nebylo stěžovatelkou sděleno krajskému soudu v době, kdy rozhodoval o ustanovení či neustanovení zástupce stěžovatelce přesto, že byla tímto soudem vyzvána k předložení důkazů v uvedeném směru. Nejvyšší správní soud jako kasační soud nemůže rozhodnutí krajského soudu měnit a musí věc posuzovat z hlediska skutkového a právního stavu, z něhož vycházel krajský soud.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není opodstatněná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože rozhodl přednostně ve věci neustanovení zástupce stěžovatelce v řízení o tomto mimořádném opravném prostředku.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto jí nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

